

Spädbarnsfonden

Spädbarnsfondens medlemsblad nr 6, april 2018

Ladda ner medlemsbladet som pdf

Hej,

Vi har kommit en bit in på 2018 och för mig innebär det tudelade känslor det här med att lägga ännu ett år till handlingarna. Vi har levt ytterligare ett år utan vår son och det har på något sätt fört oss längre ifrån honom. Tiden som passerat gör att avståndet mellan oss ökar... Samtidigt så känns han närmre än någonsin, inom mig. Jag tror att jag speglar oss, han och mig, i omgivningen. I sommar har det gått sju år sedan han dog. Sju år! Och när det har gått så lång tid så är det mycket man inte *borde*... Jag borde inte vara så ledsen längre. Jag borde inte älta mer.

Jag borde ha slutat tänka *tänk om* för längesen. Jag borde inte låta mitt döda barn uppta så mycket av min tankeverksamhet längre... Jag har ju levande barn att lägga mitt fokus på.

Jag får fortfarande frågor som "tänker du fortfarande mycket på Benjamin?" Och vad ska man svara på det? Eller vänta, låt mig omformulera mig.

Vad *borde* man svara på det? Jag vet vad det sanna svaret är för alla oss

föräldrar som saknar barn. Ibland får vi verkligen kämpa för att hålla våra döda barn vid liv... Minnet av dem är ju det enda vi, med bästa förmåga, kan hålla liv i. Så ju större tidsavståndet mellan mig och Benjamin blir ju hårdare håller jag fast i honom.

Jag tycker också att det är skönt att blicka framåt, det gör jag! Att försöka tänka positivt och nyfiket ta mig an ett nytt år är sporrande i sig, och verkligen inte något som jag tar för givet. Längre. Vi vet aldrig vad som händer i framtiden. Men skillnaden nu mot för några år sedan är att jag inte är orolig eller skräckslagen inför vad som väntar detta nya år. Givetvis kan tankarna och farhågorna föra mig in i dessa banor ibland men så är det nog för de flesta, tänker jag? Jag stannar åtminstone inte där så länge åt gången. För det borde jag ju inte.

Hela tiden denna medvetenhet, den som Benjamin skänkt mig. Den gåvan bär jag alltid med mig och visst hade kanske livets väg varit lättare att gå utan den, men medvetenhetens tyngd gör att jag alltid känner lite mer –vare sig det gör ont eller känns bra. Och även om det var dukat för en för lite både på julafton och nyårsafton, så var jag så otroligt glad för varenda en av dem som det var dukat för. En kurator som jag gick hos tiden efter Benjamin sa en gång att jag inte behöver vara så jävla tacksam för allt bra som livet ger mig, att det är okej att vara trött på att vara tacksam. Jag ler när jag tänker på hennes ord för få saker har låtit så krassa som meningar som utbyttes oss emellan när vår son hade dött... Men faktiskt så var varenda tallrik den här julen framdukad med kärlek och TACKSAMHET över att just jag hade så många att duka till.

Vi är alltid jätteglada över alla som vill dela med sig av sina egna föräldraberättelser och i det här numret berättar Malena om deras lilla Bess som dog i graviditetsvecka 21 när hennes vatten gick. Malena och Per kämpade inte bara med förlusten av sitt barn utan även med acceptansen bland vårdpersonal och omgivning. Eftersom barn räknas som barn från och med vecka 22 så hamnade Bess på "fel sida" om sträcket och klassades som ett sent missfall. Men Malena och Per vägrade låta juridiken avgöra om hon var deras dotter eller bara biologiskt avfall. De stod på sig och krävde sina rättigheter för sitt barn.

Jag tycker att de här föräldrarna är helt otroligt starka som berättar sin historia och jag är övertygad om att många kommer att känna igen sig. Det är tyvärr så

att Malena och Per tillhör en grupp som i regel får allra sämst hjälp och bemötande av sjukvården. Spädbarnsfonden jobbar för att få Kvinnokliniks-avdelningar att använda våra minnespåsar men det är svårt att bryta attityder och rutiner. Därför är det ett fortlöpande arbete som vi aldrig ger upp. Jag tror också att en stor del i förändringsarbetet vad gäller attityder är att aldrig tystna och att våga berätta om det som hänt, precis som Malena och Per gör. Trots sjukhuspersonalens nonchalanta sätt så fann de här föräldrarna en inre styrka när de kämpade för sin dotter. För dem var Bess en självklar del av familjen och hon fick en värdig begravning där föräldrar och syskon tog ett fint farväl. Det gör mig alldeles varm i hjärtat, för Bess räknas i allra högsta grad. Bess var deras sista barn och Malena säger att det också finns en extra sorg i det, att det slutade med en grav.

Ni är alltid varmt välkomna att skicka in eget material till medlemsbladet! Det gör ni enklast till linda.gabrielsson@spadbarnsfonden.se

Önskar er ett välmående 2018 och många att duka till.

Varma hälsningar,

Linda Gabrielsson

Innehåll:

1. Ledare, Linda Gabrielsson
2. "Lille Olle andas inte mer", av Ingela Bendt och Jim Downing.
3. "Ett litet barn dör" referat från Ingela Bendts release-kväll nov 2017
4. "Till Bess", medlemsberättelse av Malena Dolfe

Lille Olle andas inte mer

- Ingela Bendt och Jim Downing.

"Lille Olle andas inte mer", är en radiodokumentär av Ingela Bendt och Jim Downing. Den gjordes för många år sedan, närmare bestämt 31 år sedan. Ändå är den lika aktuell nu som då... Jag får inte alls känslan av att den är inspelad för så länge sedan och det är svårt att förstå sig att jag själv bara var ett litet barn då.

När jag pratade med Ingela berättade hon att musiken och meditationen hjälpte henne enormt efter förlusten av sina barn, och jag måste säga att musiken är något alldeles extra i den här radiodokumentären. Det är musik av Tony Scott, *Music for Zenmeditation*. Den sätter en stämning mitt i prick av det som många av oss känner och tänker. Det är som om känslorna letar sig in i mitt hjärtas allra ömmaste vrå, där smärtan ligger latent sedan den där dagen då vi förlorade vår Benjamin. Musiken hittar, som så många andra gånger, mig där. Tonerna gör mig naken och sårbar på ett ganska så skönt sätt och jag låter mig vara där, där det gör så ont. Ibland måste jag vara där för att klara av resten av livet där tempot ofta går i en rasande fart, med allt vad det innebär med familj, arbete och allt annat man vill "klämma in" under dygnets vakna timmar.

Något som är särskilt värdefullt med den här radiodokumentären är att vi får både mamma och pappa-perspektivet. Det är en väldigt god anledning för både mammor och pappor att lyssna på den, inte minst för att förstå olikheterna emellan oss. För visst är vi olika, sörjer många gånger på olika sätt... Vare sig det är två män, två kvinnor eller en av varje kön i förhållandet så kan vår sorg ta sig olika uttryck. Många tror jag förväntar sig att det ska vara likadant för båda, det är ju samma barn vi sörjer. Ingela och Jim vittnar om hur olika de ibland tänker, om hur den ena vill prata för att läka medan det för den andre är otänkbart att prata -det gör för ont. Jim vill inte bli påmind om Olles lilla kropp, om hans doft... Ingela går i bitar om hon inte får prata om och minnas just det.

Det första som jag kommer att tänka på är att tänk om det bara hade funnits andra att träffa och prata med då, till exempel i samtalsgrupper... Så lyckligt lottade vi ändå är i dag som kan träffa varandra och få hjälp och stöd på ett helt fantastiskt sätt. Och det är nog få som missat att Ingela var en av dem som gjorde just det möjligt för oss som kom efter henne, som miste senare. En våg av tacksamhet sköljer över mig när tänker på hur hon år 1986 startade föreningen *Spädbarnsdöd* (som kom att bli Spädbarnsfonden) efter att själv ha mist två barn.

I dag behöver ingen vara ensam. Vi behöver inte stå ut med tystnaden runt oss utan har alla möjligheter att prata eller skriva till varandra. Vissa ser även till att träffas i verkliga livet. Och många gör allt, ibland på en och samma gång. Att sörja ett eller flera barn är svårt på alla tänkbara och otänkbara sätt och att slippa göra det ensam vet vi åtminstone lindrar och hjälper oss att bearbeta. Ibland är ensam dock det enda vi behöver vara, åtminstone för stunden. Kanske är det då vi besöker den där platsen i hjärtat där inget går att gömma eller glömma, där det plötsligt känns som att det var i går vi förlorade vårt barn.

Dagen mitt barn dog var dagen då jag lärde mig att resa tillbaka i tiden. Det finns inget annat som kan få mig att minnas så många detaljer, inget annat som kan kännas så färskt som när mitt barn dog, trots att det snart är sju år sedan. Ingen annan erfarenhet jag hittills haft i livet kan få mig att förflyttas tillbaka i tiden så som när Benjamin kallar på mig, eller rättare sagt minnet av honom. Så ibland gör jag den där djuplodade resan där jag tillåter mig att minnas, känna och sörja precis hur mycket jag vill. Lille Olle gjorde mig nyligen sällskap när jag begav mig i väg och jag kan varmt rekommendera samma sällskap för er andra!

Jag bollade vidare länken "Lille Olle andas inte mer" till min man i samma sekund som jag hade lyssnat klart. Vill ni ta emot passningen så hittar ni länken på hemsidan!

[Lyssna på "Lille Olle andas inte mer"](#) (scrolla längst ner på sidan)

Ett litet barn dör, referat från bokrelease

- Linda Gabrielsson

20 november 2017.

Det är en sån där riktigt ruggig kväll i november. Att hösten är förbi vittnar det snöblandade regnet om. Det blöter mina kinder och jag tippar huvudet framåt för att låta pannan ta emot det mesta där jag går genom en ovanligt folktom Sergelgång. Mössan saknas på huvudet i vanlig ordning. Jag kommer in på Kulturhuset som är lugnt en knapp timme innan stängning, tar rulltrappan upp till rätt våningsplan. Klarabiografen ska vi hålla till i, en alldeles lagom intim biograf med mjuka, sköna säten.

När vi alla är samlade där inne och dörren har stängts händer något med rummet, med alla oss som är där. Det är det där osynliga förbundet som finns mellan oss med osynliga barn. Jag har varit med om det förut och det är mäktigt. Den samhörigheten är något alldeles speciellt, något så väldigt fint som jag vill att alla föräldrar som förlorat barn ska få uppleva. Att få träffa och samtala med andra som delar samma erfarenhet är ovärderligt, ingen är ensam.

Så med denna outtalade stämning i rummet som inte bara fyllts av oss som fysiskt är där, utan även av alla våra saknade barn, så väntar vi spánt på att Ingela Bendt ska äntra scenen.

Ingela börjar berätta om hur det var när hon miste sina barn, om hur sjukvården inte hade haft något att erbjuda sörjande föräldrar. I förbifarten nämner hon att hon just kommit på att det är hennes dotter Mayas dödsdag. Håret på mina armar reser sig och jag tänker att alla de här tillfälligheterna, alla tecken, finns runtomkring oss hela tiden. Ibland är det uppenbarelsen av ett djur som kastar oss tillbaka i tiden för att en annan gång kanske vara ett musikstycke som helt och hållet får allt runt omkring oss att stanna...

Ingela berättar om hur hon och hennes man Jim åkte till England för att träffa en förening för föräldrar som förlorat barn. Bara det att de var tvungna att ta sig ända till England för att få kontakt med andra drabbade säger ju en del om hur det var då, för drygt trettio år sedan...

Hemkomna och upplyfta av den resa de gjort, både geografiskt och själsligt, vägrade de leva vidare i tystnad som dessvärre verkade vara det enda välkända sättet hemma i lilla Sverige. Genom rikstäckande radio nådde de ut till andra föräldrar som förlorat barn och där tog träffarna vid.

Ingela berättar även om hur hon år 1990 fick kontakt med Kerstin Kylberg. Kerstin skiljer sig från andra människor, säger Ingela med ett leende på läpparna. När hon säger att hon ska få saker gjorda så får hon det. "Det gör vi" betyder att det faktiskt blir av. Så tillsammans gjorde de ett litet häfte som hette *Ett litet barn dör*, och det var alltså föregångaren till boken som nu växte fram efter att de fått så bra respons. Det fanns onekligen ett behov av den!

Boken *Ett litet barn dör* kom först 1997 och därefter 2006. Båda sålde slut. Jag själv förlorade min son sommaren 2011 och min syster kom en dag med just denna bok från 2006 års upplaga. Hon hade letat med ljus och lykta efter något att läsa som berörde ämnet spädbarnsdöd, och bokhandlarna svämmar ju som bekant inte över av den typen av litteratur. Lyckligtvis hade hon kommit i kontakt med en kvinna i en bokhandel som kände till boken och hon hjälpte henne att få tag i den. Den boken blev en av mina sköra livlinor just då.

Det har hänt mycket i samhället sedan första upplagan kom och Ingela tyckte att den behövdes ges ut på nytt, omarbetad. Hon, liksom alla vi andra som förlorat barn, är väl medvetna om att många kommer att ha användning av boken i framtiden, tyvärr.

Nya utgåvan tar bland annat upp attityder, om hur man i dag pratar om föräldrar som mister barn och inte om mammor och pappor som mister barn. I dag är det väldigt utbreddt med vilka som mister. Vissa har adopterat, andra har inseminerat. Någon är svensk, någon kommer från ett annat land. Hur når vi ut till dem? Alla möjliga perspektiv finns med.

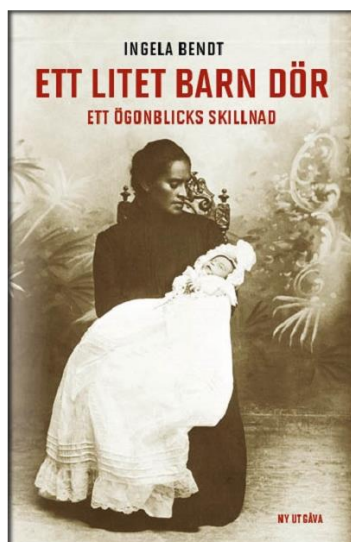
Ingela pratar också om hur det finns olika sätt att sörja och Amanda Lagerkvist, som är medieforskare, kommer upp på scenen och berättar vidare om just det. Hennes egen erfarenhet är som moster till ett barn som bara levde i några timmar. Det var efter det som hon började forska.

Tack vare ett forskningsbidrag från Wallenbergstiftelsen har hon fått möjlighet att titta vidare på *döden på nätet*. Hon berättar om digitala kyrkogårdar som har funnits sen internets begynnelse, och om hur pass vanligt det är med minnessidor. Hon har också konstaterat att många som mister gör så kallade minnestatueringar och Ingelas känsla är att de allra flesta gör en sådan, kanske i form av ett ansikte eller ett datum.

Efter att Amanda berättat mer om sitt forskningsarbete kommer Jane upp på scenen och läser en av sina dikter som finns med i boken. Hon och hennes man förlorade Salvador år 1990. Dikten är väldigt stark och det är omöjligt för mig att inte helt gå in i hennes smärta som ju även är min egen.

Lika berörd blir jag när Eva Svedberg-Engström kliver upp på scenen. Hon sjunger sånger från sin cd *Vandra Varsamt* och Karin Kjellberg kompar på piano. Det är andlöst vackert och musiken fyller varenda millimeter av rummet, varenda millimeter av mig.

Nästa gäst upp på scenen är Pia Kristoffersson som är begravningsrådgivare och jag önskar att alla som tvingas begrava ett barn får hjälp av någon som hon. Hon berättar om när väldigt små barn dör, om hur ingenting är "standard" för någon. Det är avvikande på alla sätt och vis. Man börjar på olika ställen i arbetet och det finns ingen riktig norm, så pass ovanligt är det. Det som är viktigt för någon är inte viktigt för någon annan och som rådgivare är det av största vikt att lyssna in. Det praktiska är ovidkommande samtidigt som det är viktigt och avgörande och den minsta detalj kan vara av betydelse. Det är också så att människor befinner sig i helt olika tillstånd. Vissa vill och är engagerade, andra inte. Hur ser till exempel den sociala sidan ut? Finns det många människor och vänner som inte träffat barnet? Var det så att barnet var någon som ingen kände? Det kan vara väldigt abstrakt att hålla på med samtidigt som förväntningarna är många.

I Ingelas bok berättas det om ett par som tydligt visste vad de ville och de hade en fin utgångspunkt –att ta vara på det här lilla livet. Pappan Isak berättar hur deras barn levde i endast trettio dagar, men att det är som att han kommer ihåg varenda minut av de dagarna. På begravningen pratade Pia således mycket om den här månaden och på så sätt knöt hon samman allt. De hade en gemensam utgångspunkt. De små detaljerna var viktiga för Isak och Martina och en sak de gjorde var att de bad alla att ta med sig sin favoritblomma till begravningen. På plats satte de sedan samman alla olika blommor.

Pia Kristofferssons erfarenhet är att när det gäller små barns död så finns det en välvilja mellan alla och hon tycker att samarbetet är än viktigare när man håller på med små barns begravningar. Hon är aldrig rädd för att gå ner på detaljnivå. Det kan vara så små detaljer som om klistermärkena ska sitta kvar på kistan.

Exakt hur vill föräldrarna ha det?

Pia Kristoffersson läser upp en dikt om den gamla själen (*En gammal själ*). Mamman Martina hade läst den som ganska ung och när hennes barn dog så kom den till henne. Hon hade omedvetet nästan memorerat den från tidigare i livet.

Efter Pia är det Lars Johanssons tur att komma upp på scen och berätta en del av sin historia. Han är pappa till John och skrev en sång som en del av sitt sorgearbete, *Johns sång*. Lars berättar om tiden efter att John dött, om hur han försökte vara ett stöd för sin fru och sin dotter. Samtidigt som han gjorde allt för att få vardagen att fortsätta gå, dog hans egen far endast en vecka efter sonens bortgång. Naturligt blev han ett stort stöd även för sin mor och han glömde nog bort sig själv där i allas sorg. Det var då känslorna letade sig in i sången och trots sin sorg så kände han även tacksamhet gentemot John. Han hade faktiskt blivit pappa till en jättefin liten kille och det kändes bra att faderskänslorna fick ta sig uttryck i visan. Sången blev även ett bidrag i en samtalsgrupp i Spädbarnsfonden.

Trots att Lars med ett leende på läpparna berättar att hans fru är här för att sjunga sången för oss, är ändå de sorgsna ögonen det som fånglar mig mest. De speglar sorgsenhet men där finns också något mer och sången ska snart avslöja delar av det för oss. Han ser stolt på sin fru Sofia när hon kliver upp på scenen för att sjunga Johns sång. Det är så vackert och jag tror inte att ett enda hårstrå ligger ner längst armarna på någon av oss där inne i salongen.

Efter Johns sång ligger åtminstone mina känslor utanpå min hud och jag får anstränga mig för att verkligen hålla ihop. Ibland är det ju så skönt att bara få släppa efter och gråta, nu var ett sådant tillfälle... men ändå inte. Johns sång hade väckt allt det där hos mig, det som ständigt samlas "på hög" inom mig. Ibland kommer det ut i form av tårar, andra gånger i skrift eller när jag målar. Men det var som sagt inte läge för något av det nu. Jag blinkade hårt några gånger och sträckte på mig i stolen, redo att lyssna till Ingela som tagit plats på scenen igen.

Hon berättar för oss om en kvinna vid namn Karin Lövgren. Deras vägar hade korsats över gemensamma intressen; Japan och trädgård. En dag för många år

sedan vid kolonilotten säger hennes nyfunna vän att de nog har ytterligare en gemensam nämnare... Ingela undrar nyfiket vad det kan vara och då berättar Karin om hennes ena tvilling som dog.

Karin kommer upp på scenen för att läsa ett stycke ur Ingelas bok och jag ser att det är den trevliga kvinnan som jag stått och pratat med en bra stund innan vi gick in i salongen. Hon läser med en sådan där närvaro som bara någon gör som vet vad det innebär att förlora barn.

Fastän det känns som att kvällen bara har börjat så börjar det bli dags för Ingela att runda av. Det finns som vanligt, i sammanhang som dessa, så mycket mer att säga... Ämnet spädbarnsdöd är outtömligt. Hon tackar en rad olika personer, främst medverkande i boken. De få gånger jag träffat Ingela har jag upplevt henne som en generös kvinna som välvilligt delar med sig till andra, men som framför allt är mån om att få andra att känna att de är viktiga, att de gör skillnad. Och jag är henne evigt tacksam för boken *Ett litet barn dör* och för att hon en gång i tiden startade Spädbarnsfonden.

Under minglet som är efteråt passar jag även på att få mina böcker signerade, både den gamla upplagan och den nya. Vill ni beställa ett eget ex så finns den i [webbutiken](#) på Spädbarnsfondens hemsida.

Kvällen var varm och givande på så många sätt men tyvärr gick den för fort, så där som det ofta gör när man har roligt!

Malenas berättelse om Bess

Till Bess

Vi har en stor familj, min man Per och jag. Vi älskar livet med barnen och kaoset. Lusten att få ett barn till har återkommit gång på gång när vi har känt att det funnits ett naturligt utrymme för det.

Vi började försöka i april 2012. Under 2013 hade jag två missfall, ett i vecka 14 och ett i vecka 8. Vi hann berätta för barnen och de närmaste den första gången. Båda missfallen var struliga och avslutades med skrapningar. Jag gjorde inte så mycket väsen av detta.

I oktober 2014 blev jag återigen gravid. Jag mådde rätt illa, vilket fick mig att misstänka att jag väntade en flicka. Namnet hade vi redan klart, Bess. Jag ville inte ta ut något i förskott och väntade länge med att berätta.

På ultraljudet femte februari såg allt fint ut, barnet var så perfekt.

Jag kände mig möjligen lite seg och tung 16-17 februari 2015. Jag fick huvudvärk på tisdagen som hängde kvar hela natten. Min tanke på morgonen 18:e februari var att ta två Alvedon innan jag åkte till jobbet. Det hann jag inte, för när jag var på toaletten gick vattnet. Det bara brast och forsade ur mig och jag kände något glida ner, navelsträngen. Jag ropade på min man som ringde ambulansen. Den kom snabbt, två ambulanser till och med, jag blev buren ut och körd med prio ett till Helsingborg. Jag kände hur hon rörde sig kraftigt i min mage när jag låg i ambulansen.

Ett barn räknas juridiskt som ett barn efter 22 fullgångna graviditetsveckor. Eftersom detta var i vecka 21 (20+3) skulle jag till gynakuten och inte till förlossningen. Med ultraljud sågs att barnet levde, hjärtat slog, men allt fostervatten var borta. Läkaren gav mig dubbla budskap. Hon sa att det såg väldigt illa ut men förde tillbaka navelsträngen så gott det gick och jag skulle ligga stilla i sängen med en kudde under baken. Det hade börjat blöda lite.

Jag fick ett enkelrum på gynavdelningen. Det fortsatte blöda. Jag fick gå på toaletten och då gled navelsträngen ner direkt. De bestämde att jag skulle få tabletter för att starta värkarbetet, jag hade bara enstaka glesa korta sammandragningar. Min första respons på detta var att be om att vi i alla fall skulle få begrava henne, och jag fick väl ett tveksamt jakande svar på detta. En tredje läkare kom, kände på navelsträngen och sa att hon inte kunde känna några pulsationer längre.

Per förmådde mig att ta tabletterna 11.40. De verkade genast och samtidigt som jag fick täta värkar fick jag också frossa, jag kunde inte röra mig utanför de lager av täcken och värmefiltar som lagts på mig. Efter några svåra värkar som jag förstod nog var de sista ville jag upp och ner ur sängen, för jag tycker det känns orimligt att föda uppe i en sjukhussäng.

13.20 föddes hon på golvet på toaletten. Golvet var mörkgrönt och hon låg på en bädd av levrat blod. Personal kom in, Per ryckte åt sig en sax och klippte navelsträngen. Den tystlåtna undersköterskan gav honom en lila frottéhandduk från Ikea. Per tvättade henne.

De tittade inte ens på henne. Hon var ingenting. De såg inte hennes perfekt formade kropp med tio otroligt små fingrar med naglar på, och tio lika små tår. De såg inte hur hon liknade oss, och sina syskon. Hon blev inte mätt och vägd och de gjorde inte några fot eller handavtryck.

Barnmorskan tyckte jag skulle tillbaka till sjukhussängen. Jag försökte få ut moderkakan där och jag försökte i duschen. Det gick inte. Läkaren kom tillbaka och på ett gynrum försökte de trycka på magen samtidigt som de grävde efter moderkakan. Det gick ändå inte. Vid tretiden blev jag körd till operation. Det gick bra där att få ut moderkakan men på postop fick jag ännu mer frossa och även hög feber så man påbörjade behandling med intravenös antibiotika.

Jag kom väl tillbaka till rummet vid sjutiden. Per satt med henne där fortfarande i famnen. Hon hade torkat och den tunna huden ville fastna mot den sträva frottén så vi lade över henne i min mjuka pyjamaströja. Ingenting annat hade vi till henne.

Vi messade vår präst Carina som vi känner väl och som döpt Nike, för råd om hur vi nu skulle göra. Hon var den som berättade att det borde finnas en Cubitus, en kylväska som liknar en barnvagnsinsats och används för förvaring och transport av dödfödda barn. När vi frågade personalen så tog de fram den.

På kvällen kom våra stora barn Jack och Stella in till sjukhuset. Jack körde, Stella hade packat en väska med kläder till mig. Vi ville visa Bess. Stella skyggade tillbaka.

Nästa dag kom sjukhuspastorn Anita. Hon såg vår dotter Bess, såg till att hon ett dygn efter födelsen blev mätt och vägd. 316 gram, 25 centimeter, Vi fick göra hand och fotavtryck.

Min första tanke var att vi nog måste begrava henne så fort som möjligt, redan nästa dag. Hon hade torkat och förändrats så mycket sedan hon precis kom ut och jag var rädd att hon bara skulle falla i bitar framför våra ögon. Sjukhuspastorn lugnade oss i detta och sa att hon nog inte skulle förändras så mycket de närmaste dagarna om man förvarade henne kallt mesta tiden. Anita ordnade med papperna. Begravningsbyrån som sjukhuset tydligen samarbetade med hade en kista i lämplig storlek hemma.

Vi tog henne i en oanvänd babyfilt i vår egen kylväska och hämtade upp kistan på vägen.

Hemma var alla barnen och farmor Ulla. Nike krävde genast att få se sin syster, att få bevis på att hon nu var storasyster. Även Alina och Julian ville gärna vara med. Först visade vi korten vi tagit på henne på sjukhuset, sedan tog vi fram kistan. Därefter lade vi över henne i kistan.

Under de följande tre dagarna hade vi framme henne en stund på dagen och en stund på kvällen för att säga god natt. Våra tre yngsta barn ville hålla henne

varje gång och även storebror Jack gjorde det ett par gånger. Stella, då sexton år, tyckte det hela var ytterst obehagligt. Vi ville ta en familjebild, den enda vi skulle få med alla barnen, och det gjorde vi men Stella sitter på en stol med ryggen mot oss.

Mjölken kom på fjärde dagen. Talade om för mina bröst att det inte var ett levande barn jag födde. De var sprängfulla när vi begravde barnet de skulle sörjt för.

Fem dagar efter att Bess föddes begravde vi henne. Våra föräldrar var där, och förutom familjen även Jacks flickvän. Prästen Carina gjorde begravningen så fin. Håkan, som vi också känner, var kantor och vi spelade även själva. Graven vi valde har plats för Per och mig också en gång.

"Du skapade mina inälvor,
du vävde mig i moderlivet.
Jag tackar dig för dina mäktiga under,
förunderligt är allt du gör.
Du kände mig alltigenom,
min kropp var inte förborgad för dig,
när jag formades i det fördolda,
när jag flätades samman i jordens djup.
Du såg mig innan jag föddes,
i din bok var de redan skrivna,
de dagar som hade formats
innan någon av dem hade grytt.

Dina tankar, o Gud, är för höga för mig,
våldig är deras mångfald.
Vill jag räkna dem är de flera än sandkornen,
när jag till slutet är jag ännu hos dig."

/Malena Dolfe

Spädbarnsfondens medlemsblad nr 6

Skicka in eget material

Till sist vill vi uppmana alla som vill, att bidra med material till kommande medlemsblad, hemsidan och sociala medier kontakta linda.gabrielsson@spadbarnsfonden.se Det kan handla om dikter, en text om ett ämne eller händelse. Ni kanske träffas privat efter samtalsgrupper och vill dela med er om dessa möten.

Inspirera gärna andra medlemmar och läsare till aktiviteter! Allt material tas emot, men kanske inte kommer med i just nästa medlemsblad. Vi kanske tycker att ert material passar bättre till hemsidan. Maila gärna material till linda.gabrielsson@spadbarnsfonden.se på löpande basis.

Vill du bli aktiv?

Funderar du på att själv bli en aktiv medlem eller vill veta mer vad ett distriktsamordnaransvar innebär? Kanske har det gått ett tag sedan du förlorade ditt barn och nu vill du erbjuda nydrabbade stöd i form av samtal? Då kan du bli kontaktperson eller stödfamilj. Det finns flera sätt att vara aktiv i

Spädbarnsfonden. Kontakta oss gärna för mer information. kansliet@spadbarnsfonden.se

Vi söker särskilt nya aktiva till dessa distrikt:

Blekinge, Östergötland, Jämtland, Jönköping, Norrbotten, Västernorrland.

Kommande aktiviteter :

I augusti har vi vår uppskattade familjehelg. [Läs mer och anmäl dig på vår webbsida.](#)

Kontakta oss:

BG: 900-2122

Swishnummer: 900 21 22

**Spädbarnsfonden
Stigbergsliden 18
414 63 Göteborg**

031-3875757

kansliet@spadbarnsfonden.se

www.spadbarnsfonden.se

[Bli månadsgivare](#) - Stöd vår verksamhet Allt vårt arbete bedrivs frivilligt

Copyright © 2018 Spädbarnsfonden, All rights reserved.
Du har angett att du vill prenumerera på vårt nyhetsbrev.

Our mailing address is:

Spädbarnsfonden
Stigbergsliden 18
Göteborg 414 63
Sweden

[Add us to your address book](#)

Want to change how you receive these emails?
You can [update your preferences](#) or [unsubscribe from this list](#)